

Săcel

Nicu Hăloiu

Săcel

Seara de pe deal coboară
se-așează ușor, pe lac,
vântul florile-nfioară,
ca pe o ie din cerdac!

Luna clară, mățăsoasă,
pare-un felinar aprins
unda lacului, sfioasă,
cuprinde cerul necuprins!

...

Un bătlan pășește-agale
cu picioarele-i subțiri,
sperios, gata să zboare
scrutând lacul din priviri!

....

Un sătean ce stă-n pădure
mână vitele și-njură,
silite bieteile să-ndure
stăpânul din bătătură!

Iar câinele lui latră-ntruna,
cum spui tu, cred că stresat,
deasupra străluce luna,
ne pregătim de înnoptat!

Ne-am obișnuit cu locul,
noaptea, oameni nu prea sunt,
pândim liniștiți, norocul
în adieri blânde de vânt!

Undițele sunt întinse
și-n briza nopții, pe răcoare,
veghele plutele aprinse,
să prindem peștele cel mare!